

мене. — О Боже! Та сърце-то ми предсказва, че никога вече неще та видѣ, — на кого ма оставашъ, на кого ма прерѣчвашъ.

Графъ-тъ. Азъ съмъ прорѣчалъ сичко на Кофмайстора Голоса, и заповѣдалъ съмъ му, да та почита и пази както очи-тъ си, и да ти струва сѣкакво услужваніе. Сега съ Богомъ моя любезна гѣлабице! Моли се милостивому Богу за мене. Наумѣвай си за мож-тъ любовъ; и не ма забравай (*тярбило-то пакъ засвирва*).

Графица-та. Ахъ, Сигфриде дражайшій ми супруже! Пусни ма юще малко въ твои-тъ обатиа (*наслони се на Сигфридово-то рамо, а той задрямка и слугиня-та Берта вѣзва*).

## ПОЗОРИЩЕ V.

БЕРТА И ПЪРВИ-ТЪ.

Графъ-тъ. Берто! ты ще останешъ тука при Госпожа Графицѣ.

БЕРТА. Споредъ вашѣ-тъ заповѣсть, милостивѣйшій господине!

Графица-та. (*Погледва на Сигфрида*). А чи зеръ ще ма оставишъ? (*Сѣдва на столъ-тъ и принява се*).

Графъ-тъ. (*Цѣлува ѿ*). Живѣй моя дражайша гѣлабице, нека та утѣши и одобри милостивый Богъ. (*обръща се къмъ слугинѣ-тъ*). Берто! Като дойде госпожа гравица малко при себе си, кажи ѿ, че съмъ отишелъ, — съ Богомъ Геновево. (*Тярбило-то засвирва, Графъ-тъ цѣлува Геновева и отива*).